

Discurs de l'acte de lliurament de les Creus de Sant Jordi 2019

Auditori del Fòrum de Barcelona, 16 de maig de 2019

Autoritats, senyores i senyors, admirades guardonades i guardonats,

Rebeu avui el reconeixement del Govern —i a través seu, el reconeixement de tot Catalunya— per la vostra contribució ciutadana, professional i cívica al país.

Catalunya, tal com la coneixem avui, és el resultat bàsicament d'aquesta generositat i honestat cívica immensa i desbordant dels seus ciutadans i entitats.

El nostre país ha tingut institucions importants al llarg dels segles. Però també ha passat llargues èpoques de foscor que tan sols han pogut ser superades i sobreviscudes per aquest caràcter fort, determinat, emprenedor i inquietament vital de la societat civil.

Tan sols cal observar la riquesa del teixit associatiu del país, o la llarga llista de personalitats catalanes que fan feines d'immens valor escampats arreu del món, per adonar-se que la veritable estructura d'estat —aquella que ens ha permès sobreviure precisament sense estat o amb estats en contra— és la societat civil.

Catalunya no és un país fet de grans recursos naturals, ni d'exèrcits poderosos, ni és el resultat d'haver-se imposat als altres. Catalunya és la seva gent. I com més lluny va la seva gent, més lluny va Catalunya. Som el resultat de l'esforç de tots i cadascun de vosaltres. I, sobretot, som la conseqüència dels valors que ens conformen com a poble: la llibertat, la justícia social, els drets i oportunitats per a tothom, la pau, l'acollida generosa, la solidaritat de les lluites compartides, com li agrada dir al meu enyorat amic Jordi Cuixart, avui injustament empresonat. A en Jordi, i a la resta de companys a la presó i l'exili, vull enviar-los avui també una abraçada fraterna.

I, tanmateix, hi ha un valor per damunt de tots, el valor de la cohesió social, que és el que ens fa poble, ciutadans d'aquesta terra. Sí, Catalunya és la seva gent, la de les generacions que ens ha precedit, però sobretot la seva gent d'avui, d'ara i aquí. La Catalunya de set milions i mig de futurs.

Del nostre poble s'ha dit que ens mou la voluntat de ser, altres ens han vist immersos en un combat per l'esperança.

En unes pàgines magnífiques escrites al bell mig de la guerra civil, Carles Pi i Sunyer, conseller de cultura i alcalde de Barcelona durant la República, mort a l'exili, afirmava: «L'home té una tendència irrefrenable a treballar amb desinterès i per espontani impuls pels altres homes, per la humanitat, pel racó de terra on viu, pel poble on ha nascut. Hi ha quelcom en l'home que el lliga d'una manera irrenunciable a una voluntat de perfeccionament col·lectiu, a un ideal al qual sacrifica el més pur i

noble de la seva vida. És un sentiment pregon, que ve de l'arrel de l'ànima. Servint-lo, l'home serveix la llei del seu destí".

Gràcies a tots vosaltres, benvolguts guardonats, som millors col·lectivament. Gràcies a l'ideal al qual heu consagrat les vostres vides, som més poble.

Només puc afegir que ens demanem, que ens exigim més a nosaltres mateixos. Hem d'anar encara més lluny, posar el focus de manera més intensa allà on més necessari cal que el posem.

Permeteu-me que us posi un exemple. En el llibre "El meridià de París", Lluís Calvo, el seu autor, traça una cartografia de l'antic meridià que va acabar de fixar Francesc Aragó, un científic català d'Estagell, al Rosselló. En una entrevista que van publicar-li, afirma:

"El llibre acaba al far de Sa Dragonera, per on passa el meridià. És una llum que encara pot guiar-nos. La llum dels drets col·lectius i la dignitat. La llum de l'esperit. De la cultura i la llibertat. Necessitem retornar de manera urgent a l'humanisme".

Montserrat Roig ja ho havia advertit: "La cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini."

N'estic completament convençut: el nostre país només pot tirar endavant si gira a l'entorn, com del seu centre, de les persones. I que ens cal fer pivotar l'objectiu del

país en la integritat i el respecte més profund a totes elles i als seus drets.
Començant pel primer de tots, la llibertat.

Sí, llibertat, cultura i talent. Aquesta ha de ser la fórmula.

Voldria acabar amb una cita d'un dels membres de la Colla de Sabadell, de qui enguany commemoren el seu centenari, Armand Obiols. En pocs moments de la història de Catalunya va brillar tan enlluernadorament com aleshores el somni de la modernitat, de la civilitat i el cosmopolitisme. Van saber donar-li al país un to, una mesura, un profund compromís cívic i cultural i, fins i tot, un sentit de l'humor fascinant.

Obiols, que va morir a l'exili, va escriure molt esparsament. Però un dels seus poemes és una Oda a Catalunya. Hi ha uns versos que diuen:

“Ni que impossible fossis, els fills t’hem escollit,

pagat de l’ardu esforç de cada dia”

Sí, hem escollit ser catalans. I estimo per sobre de tot que el nostre sigui un país que calgui escollir, que no s'imposa a ningú, que el fem els set milions i mig de catalans des de l'ardu esforç de cada dia i des de la democràcia.

Vosaltres, guardonats de la Creu de Sant Jordi, no només feu que escollir Catalunya sigui molt fàcil. També ens permeteu confiar que no li donarem la raó a l'Armand Obiols i que serem capaços, n'estic convençut, també, de fer possible l'impossible.

Vosaltres honoreu el nostre país.

Moltes gràcies a tots.

Molt bona nit a tothom.